

MIN SIDSTE TIME VAR KOMMET ...

JEG TRAVEDE VIDERE og blev klar over; at også jeg skælvede af kulde. Og af frygt. Med alle sanser åbne.

Noget fangede min opmærksomhed, lidt for sent fornemmede jeg lyden af et eller andet bag mig.

En svag lyd, måske af en lædersål, der skrabede mod gadens frosne mudder og grus, måske et ondt, hvæse åndedræt – men netop som jeg skulle til at vende mig om, mærkede jeg et greb om halsen.

Noget usynligt bag mig.

Frygtindgydende stærkt.

Grebet strammede til.

Det stammede ikke fra et menneske. Det var – et eller andet tyndt, slangeagtigt, som strammede til og skar sig ind i min strube – jeg var ude af stand til at tænke og nåede end ikke at gribe efter min dolk. Min lampe faldt til jorden, da begge mine hænder fløj op for at gribe fat om – hvad end det var, der fik min hals til at gøre ondt. Men allerede nu mærkede jeg, at mit åndedræt var blokeret, min krop vred og vendte sig i smerte, min mund åbnede sig på vid gab i et stumt skrig, mit syn sløredes, og jeg var sikker på, at min sidste time var kommet.

LONDON JANUAR 1889

”HVIS DU HAVDE ladet være med at true hende til at tage på kostskole, ville vi slet ikke være havnet i denne beklagelige situation,” erklærer den yngste og højeste af de to mænd, mens han traver hvileløst op og ned ad gulvet i det lille herreklubværelse. Med sine skarpskårne ansigtstræk og sin nærmest magre skikkelse, klædt i sort aftendress med svalehaler og blankpolerede, kortskaftede støvler, minder han lidt om en sort vadefugl.

”Jamen kære bror,” svarer den ældre og noget fyldigere af dem med hævede, buskede øjenbryn fra dybet af sin polstrede læderlænestol. ”Det ligner da ikke dig at lide af den slags sjælekvaler.” Han taler roligt og afslappet, da han befinder sig i sin egen klubs trygge rammer, nærmere betegnet værelset, som er forbeholdt helt private samtaler. I glad forventning om den udsøgte roastbeefmiddag, som venter ham, fortsætter han i et broderligt tonefald: ”At det tåbelige pigebarn lige nu befinder sig et eller andet sted i denne gigantiske smeltedigel af en by, kan der ikke være tvivl om. Måske er hun sågar blevet udplyndret eller, endnu

værre berøvet sin dyd. Men uanset hvordan det forholder sig, må du ikke sådan lade følelserne løbe af med dig.”

”Hvordan skulle jeg kunne undgå det?” Den travende mand snurrer rundt og nidstirrer ham med et rovfugleagtigt blik. ”Hun er vores søster!”

”Og det andet bortløbne hunkønsvæsen er vores mor; og hvad så? Tror du, det vil lette eftersøgningen, at du farer omkring som en flue i en flaske? Hvis nogen skal gøres ansvarlig for det her,” tilføjer den siddende mand og folder hænderne over sin bugnende silkevestemave, ”er det vores mor, du skal rette din vrede imod.” Som den logiske tænker, han er, opremser han de relevante årsager: ”Det er vores mor, der har ladet pigebarnet føjte land og rige rundt i knæbukser og på cykel, frem for at lære hende de fornødne salondyder. Det er vores mor, som har fordrevet tiden med at male blomsterbuketter, mens vores søster klatrede i træer, og det er vores mor, der har svindlet sig til de penge, som skulle have været brugt på guvernanter, danselærere, pæne kjoler og så videre til barnet, og det er vores mor, som er endt med at lade sin egen datter i stikken.”

”På barnets fjortenårsfødselsdag,” mumler den hvileløse mand.

”Fødselsdag eller ej, hvilken forskel gør det?” siger den ældre bror i et tonefald, som røber, at emnet begynder at

kede ham. ”Det er mor, der har ladet hånt om sit ansvar, og ikke nok med det, til sidst er hun slet og ret stukket af, og ...”

”Og så påtvinger du en sønderknust ung pige din vilje og beordrer hende til at forlade den eneste verden, hun nogensinde har kendt, og som nu truer med at bryde sammen under hende ...”

”Den eneste fornuftige metode til at omskole hende til en levemåde, der sømmer sig blot nogenlunde for en ung kvinde!” afbryder den ældre bror ham skarpt. ”Det burde du af alle mennesker være den nærmeste til at se logikken i.”

”Der er andet her i verden end logik.”

”Og det skulle komme fra dig!” udbryder den tykmavede mand, som nu er hverken rolig eller afslappet. Han har lænet sig frem i sin magelige stol og plantet støvlerne (som er omviklet med ulastelige gamacher) på parketgulvet. ”Hvorfor har du i den grad ladet følelserne tage magten over dig? Du er jo helt ude af flippen. Hvorfor er eftersøgningen af vores rebelske rendemaske af en søster pludselig vigtigere end alverdens andre bagatelagte problemer?”

”Fordi hun er vores søster!”

”Ja, og så meget yngre, at du kun har mødt hende to gange i dit liv.”

Den høje rastløse mand med rovfugleansigtet standser op

og bliver omsider stående. ”En gang ville have været nok.” Han har lagt bånd på sig selv og taler pludselig ikke nær så hektisk. Han ser ikke længere på sin bror, men synes snarere at rette blikket mod et fjernt sted – eller en fjern fortid – hinsides de blanke egetræspaneler. ”Hun minder om mig selv, da jeg var i den alder, ikke andet end hage og næse, ranglet, kejtet og helt igennem utilpasset ...”

”Nonsens!” Nu gider den ældre bror ikke lægge øre til mere vrøvl. ”Helt igennem absurd! Hun er *kvinde*. Hendes intellekt er underudviklet, hun har krav på beskyttelse ... intet mindre.” Stadig med dybe rynker i panden, dog en smule mere statsmandsagtigt, lægger han en dæmper på sig selv for at signalere handlekraft. ”Al denne snak frem og tilbage om begivenheder, som har fundet sted, tjener intet formål. Det eneste fornuftige spørgsmål her og nu er ... hvad har du tænkt dig at gøre for at finde hende?”

Med tydelig viljestyrke kalder den høje mand sit blik tilbage fra det fjerne og retter de årvågne, grå øjne mod sin bror. Efter en kort pause siger han lakonisk: ”Jeg har en plan.”

”Jeg forventer intet andet. Og kunne det tænkes, at du vil indvi mig i din plan?”

Tavshed.

Den ældste af brødrene smiler let syrligt og læner sig

atter tilbage i stolen. ”Du fungerer nok bedst under et vist dække af mystik. Har jeg ret, Sherlock?”

Hans yngre bror, kendt af gud og hvermand som tidens store detektiv, trækker på skuldrene og svarer køligt: ”På nuværende tidspunkt tjener det intet formål at indvi dig i noget som helst, kære Mycroft. Får jeg brug for din assistance, kan du være forvisset om, at jeg nok skal tilkalde dig.”

”Hvorfor har du så opsøgt mig her i aften, om jeg må spørge?”

”For at sige dig min ærlige mening . . . for en gangs skyld.”

”Er det da virkelig din ærlige mening, kære Sherlock? Efter *min* ærlige mening burde du overveje at skrue lidt ned for din mentale aktivitet. Dine nerver har taget pippet fra dig, og du virker mig i det hele taget noget overspændt.”

”Hellere det end slet ikke at være spændt.” Med en mine, som signalerer, at sagen er uddebatteret, tager Sherlock sin hat, sine handsker og sin stok og går hen mod døren. ”Godnat, Mycroft.”

”Jeg ønsker dig held og lykke med foretagendet, kære Sherlock. Godnat.”

FØRSTE KAPITEL

JEGVAR VED at gå bagover af forbløffelse, da jeg læste visitkortet, som kontorbuddet overbragte mig på en sølvbakke.

”John Watson, dr.med.” Jeg måtte udtale navnet højt for at sikre mig, at jeg ikke havde misforstået noget, for jeg kunne næsten ikke fatte, at netop denne herre ville være den første klient, der indfandt sig i det – januar 1889 – nyåbnede bureau, tilhørende Londons, ja faktisk verdens, eneste videnskabelige perditorianer.

Dr. John Watson? John var et helt almindeligt navn, men *Watson*? Og læge? Det kunne ikke være nogen anden, men alligevel vægrede jeg mig ved at tro det. ”Er det ham, jeg tror det er, Joddy?”

”Hvor sku’ jeg vide det fra, m’lady?”

”Joddy, jeg har sagt det før. Du skal tiltale mig miss Meshle. *Miss Meshle*,” udbrød jeg med alle tegn på frustration. Men i grunden var han vel lovligt undskyldt, for hvad kunne man forlange af en dreng, hvis mor havde ladet ham døbe Jodphur* (forkert stavet som ’Jodper’ i kirkebogen), fordi det skulle lyde fint at være opkaldt efter et par ridebukser? Det var Joddys ærefrygt for mine flæser og pufærmer, der

**Lange bukser, vide om lårene og snævre forneden. Benyttes til ridning i kombination med kortskafte støvler. (Efter byen Jodhpur i Indien).*

fik ham til at kalde mig 'lady', men det gik ikke an. Folk kunne finde på at stille spørgsmål. Jeg ville have drengen til at lægge en dæmper på den ærefrygt, som forhindrede ham i at indse, at jeg faktisk bare var en pige, omtrent på hans egen alder, så han måtte altså holde op med at sige 'm'lady'.

"Du har selvfølgelig allerede sagt til den herre, at dr. Ragostin ikke er til stede?" sagde jeg i et roligere toneleje, idet jeg omhyggeligt sørgede for at undertrykke min aristokratiske accent.

"Yep, m'lady ... jeg mener ja, miss Meshle."

Når det videnskabelige perditorianerbureau var oprettet i navnet dr. Leslie T. Ragostin, var det, fordi en videnskabsmand per definition var af hankøn. Det forholdt sig bare sådan, at 'dr. Ragostin' aldrig ville være til stede, ganske enkelt fordi han – personen med doktorgraden – kun eksisterede i min egen hjerne samt på de mange opslag og visitkort, som jeg efterlod i butikker, i kiosker, hos gadehandlere, på læsesale, og hvor jeg ellers kunne se mit snit til det.

"Hvis du vil bede dr. Watson komme ind på mit kontor, så skal jeg se, hvad jeg kan gøre for ham."

Joddy ilede ud af kontoret. Han var måske ikke jordens kvikkeste dreng, men hans fremtoning var der ikke noget i vejen med: vaskeægte 'piccolo-kostume' med guldbroderier på ærmeopslagene og på ydersiden af buksebenene, hvi-